

vsi smo žrtve svoje preteklosti

Po študiju novinarstva se je pisanja za medije in njihovega družbenega duha kmalu naveličala. Odločila se je za nadaljevanje družinske tradicije in se začela preživljati s prevajanjem, nato pa lepega dne naletela na Juulovo knjigo *Kompetentni otrok*, se navdušila nad njegovo filozofijo dela z družinami in starši ter kot samoukinja v psihologiji korenito zasukala svojo poklicno pot. Je ustanoviteljica in vodja projekta Familylab Slovenija.

Sprašuje: ALEŠ ČAKŠ | Foto: UROŠ HOČEVAR

Zakaj vas je iz novinarstva odneslo v vzgojo otrok, pametno, odgovorno starševstvo?

Po duši sem idealistka in marginalka, tako da sem že med študijem rada delala na Radiu Študent. Ampak s tem ni bilo mogoče preživeti, delo v drugih medijih pa me ni zanimalo. Slabo se obnesem v okoliščinah, ko je treba ubogati nadrejene, tudi če se z njimi ne strinjaš. Raje sem se zatekla v prevajanje, imela formalni status svobodne prevajalke in to mi je bilo vseč – da sem bila sama sebi šef. Očitno je to zame v življenju zelo pomembno.

Prevajali ste iz angleščine, mar ne?

Da. Me je pa od nekdaj vleklo na psihosocialno področje. Še kot novinarka sem rada pokrivala družbene teme, socialno področje, tudi prevajala sem rada te vrste literaturo. Kar zadeva psihologijo, sem čista samoukinja. Pri petih letih sem začela brati Dickensa, pri osmih Dostojevskega. Oče me je od nekdaj zalagal s psihološko literaturo, ki jo je bodisi sam študiral bodisi prevajal. Tako se je razvila moja drža samouštva, seveda pa sem tako tudi na edini način, ki mi je bil tedaj dostopen, poskušala razrešiti lastne psiho-

loške, eksistencialne zagate, kot je značilno za vse, ki nas privlači psihologija.

Familylaba pa sem se lotila po naključju. Poleti 2007 sem bila s hčerkama na obisku pri prijateljici v Angliji, in ker se je mlajša, ki je bila še dojenček, zbudila pred šesto, sva se odkradli v kuhinjo, da ne bi motili drugih. Nekega jutra tam ni bilo nobenega časopisa – brez teh zame ni jutranje kave – zato sem v roke vzela edino čtivo v bližini – knjigo *Kompetentni otrok* Jesperja Juula. Takrat nisem več brala vzgojne literature, ker sem že sklenila, da je povečini neuporabna, ker temelji na behaviorističnih metodah uravnavanja vedenja, spregleduje pa eksistencialni moment: da je vedenje otrok vedno pomenljivo, da ima svoje razloge. Še posebno če je takšno, ki nam ni vseč.

Nekateri starši, ki »goltajo« vzgojno literaturo, jo tudi preresno jemljejo in od črke do črke iz knjig vzgajajo svoje otroke ...

Res je, in to je škoda, ker tako spregledamo bitje, ki je pred nami. Pomembna postane metoda ali ideologija, ne vidimo pa, kdo prav-